

ния кждѣрецъ надъ челото му — въ свѣрхусилие и
вече съвсѣмъ невнятно устнитѣ шептятъ: „Мжчно
ми е за тебъ — свидно дѣте“.

И издѣхва.

Бѣлитѣ планини поглеждатъ прѣзъ тъменъ вуалъ.

За да се изпълнятъ пророческитѣ му думи:

„И великолепия епосъ на негова животъ се за-
върши съ една тиха елегия — забулена съ вуалтъ
на телесна немощ и затѣмение на душата“.

*

Ние вървимъ бавно по алеята.

Болно-тежка скѣрбъ гнети душитъ ни, сломени отъ
мжка.

Тихитѣ равномѣрни стѣпки нарушаватъ светото мъл-
чание, чиято дивна пѣсень тѣй много обичаше той...
Вратитѣ на малкото гробище се отварятъ и ние се
опжтваме за гроба.

Далече отъ свѣта и близо до живота почива поета
въ най-дивния кжтъ на това селище за тия, които
вече нѣматъ земни дни. Редици отъ най-печалното
цвѣте, отъ неувѣхващия — като спомена за него —
чемширъ обграждатъ гроба, въ който почива тѣлото
— не намѣрило отмора на земята.

Неволно ние колѣничимъ.

И сълзитѣ, обилнитѣ сълзи на безмѣрна печаль па-
датъ като узрѣли плодове отъ натежали гранки и
оросяватъ прѣстъта — негова покровъ.

Ние дълго се молимъ съ топла дѣтска вѣра.

Слънцето клони вече къмъ залѣзъ . . .

Вуалъ отъ мракъ ни обгрѣща несѣтно . .